

Yetişkin Çocukluğum

— Songül Bulut · 17 Ocak 2015

Mevsimleri yitirmiş İçi geçmiş bir kentin
Tavsız çiğ topraklarında savrulurken usun
Elinde kalan fidanı son gülün
Vermez sürgün
Kar yağmış sırat köprüsü tel tel saçların
Çatlar damarları gizli buzdan yüreğin
Yerleşir hüznün
Amaçsız maskın sarı kadar belirgin
Tamamlanır sorgusu hüküm giyer suratın
Asılır yüzün
Okunur çizgilerinden erkil özeti fermanın
Tebessümü unuttun sabit olan suçun
Büyümekten yorgun

Geri dön
Çocukluğum
Yeterdi bir kaç dozun
Dupduru beyaz tenim kırmızı yanaklarım
Gözlerinden ışılan umudum talkım
İlk sabahında yeşerirken fidanım
Sırrı dökülmüş aynada alkım
Yeniden
Merhaba afacan dünyam
Merhaba eksik kalan ömrüm

Oynuyorum çocukluğumla
Yalnızlığın gölgesi uygun
Ne kara bulutlar
Ne de yakan güneş umurum.

Songül Bulut